

SÁROSPATAKI

IFJÚSÁGI KÖZLÖNY

LXIII. ÉVFOLYAM

Felelős szerkesztő:
GYŐRI JÓZSEF
IV. é. theol. h.

1-2. sz.

KÉZIRAT GYANANT

Győri József:	Isten segítségével ...
Végh Ernő:	Elvégezett dolog ...
— új —:	Hazugsággal ...
— hajó —:	Temetés. (Vers.)
Győri József:	Este felé. (Vers.)
Kovács József:	Október 31.
Nagy László:	Mit tapasztaltam a lelkesül továbbképzőn?
Juhász László:	Költő született.
Vaskó Ferenc:	Egy öreg diák néhány szava.
Szűcs Endre:	Főiskolás konferencia Tahiban.
— —:	Hírek.
Kiadóhivatal:	Kedves Olvasóink! (Lásd a címdal belső oldalán.)
— —:	Köszöntjük az új intézeti ágakat! (Lásd a címdal belső oldalán.)

SÁROSPATAKI IFJÚSÁGI KÖZLÖNY

Megjelenik július és augusztus kivételével minden hónap 15.-én.
Előfizetési ára: Egy évre 10 Ft, félévre 5 Ft. Egyes szám ára 1 forint.
Szerkesztőség és kiadóhivatal: Sárospatak, Főiskola.

Kedves Olvasóink!

Szeretettel köszöntjük régi és új olvasóinkat és reméljük, hogy ez évben már havonként megjelenhetünk. Örülnénk, ha minél több derűs percet szerezhethetnénk sorainkkal, ha minél jobban összeforrhatnánk olvasóink szívével. De hogy el ne némuljunk, nagy szükségünk van az olvasók és jóbarátok anyagi támogatására. Ezért szeretettel kérjük mindazokat, akik lapunkra igényt tartanak, hogy az előfizetési díjakat lehetőleg minél előbb szíveskedjenek postára adni, ha pedig nem szükséges a lap, szíveskedjenek visszaküldeni. Remélvén, hogy a régi szeretettel fogadnak bennünket, főiskolánk minden barátját és lapunk minden olvasóját meleg szeretettel üdvözli

a KIADÓHIVATAL.

Köszöntjük az új intézeti ágakat!

Az 1947—48.-ik iskolai év történelmi jelentőséggel bír főiskolánk történetében. 5 intézeti ág kezdte meg munkáját az idén. A teológia-és gimnáziumhoz harmadik intézeti ágnak csatlakozott a tanítóképző, mely adminisztratív szempontból is a Főiskola kebelébe tartozik ez évtől kezdve.

Meg kell emlékeznünk e helyen az általános iskoláról is, melynek ez évben mind a 7 osztálya megnyílt, Ruzskey András mb. igazgató vezetése alatt. Tehét ha valakinek kedve van hozzá, 17 évig járhat egyfolytában a főiskola falai közé, (ha közbe megbukik, akkor tovább is). Megkezdí mint I.-ős elemista és bevégzi a lelkészi oklevéllel.

Legnagyobb jelentőségű újítás azonban a kertészeti- és szőlészeti-középfiskola, mely szintén a főiskolának egyik most kipattanó rügye, de hisszük, hogy gazdag lehetőségeket és terebélyesedő életerőt rejteget magában. Az évnyitó ünnepélyen Darányi Lajos lelképásztor úr találóan szolt Takács Ferenc államtitkárhoz: Nem lehették volna jobb helyre ezt az iskolát, mint a világhírű tokaji bor klasszikus hazájába. Igazgatója: Taraba Vilmos. Élénk munkakedvvel végzi az iskola szervezését és vezetését. Mi a pataki diák öszinte szeretetével fogjuk meg a mi nagy családnk emez új tagjainak kezét és rájuk is Isten áldását kérjük. Hisszük, hogy ez az iskolaág is szerencsés és ígéretes lépés a főiskola életében és ezzel a főiskola is kiveheti az őt megillető részét a kert-Magyarország megvalósításában.

A Sárospataki Ifjúsági Közlöny munkatársai:

Felelős szerkesztő: Győri József IV. éves th.
Társ szerkesztők: Kasza József V. é. th., Juhász László VIII. o. g.-t., Tolvaj Bertalan V. é. tn. Hírvonatvezető: Hajdu József VIII. g.-t.
Kiadóhivatali főnök: Soltész Gusztáv II. é. th.

ISTEN SEGÍTSÉGÉVEL...

Egy kis kényszerű megvárakoztatás után újra megjelenik a Sárospataki Ifjúsági Közlöny. Terjedelme kisebb, külső alakja egyszerűbb, mint máskor, de az egyszerű sorok között ugyanolyan életet-igénylően, liktet a pataki diák szive dobogása. Anyagi lehetőségeink köre megszűkült, ezt mutatja a leszűkített terjedelem, de ifjú szellemünk mély szomjúsággal kutatja az élet és a világ rejtett titkait és az Isten felé törő lélek világító fénye egy cseppet sem fakult.

Az életben mindig sok volt a tüske és a bozót, melyek megsebeznek és fájdalmat okoznak. Nagyon, sokszor baráti házelgés mögött kaján irigység ördöge lapul és simogató kézben éles tör nyúl felénk. Sötét talányok és ellentmondások világában, szeretnénk, ha az Ifjúsági Közlöny ebben az évben sokkal inkább, mint máskor, egy-egy harmatos, üde virágcsokor lehetne a magyar életnek ebben a régi, drága virágoskertjében: a mi ősi, de mindig friss életerőt termelő pataki iskolánkban. Élő virágcsokornak lenni, reményeket, jövendőt, életet, majdani gyümölcsöket rejteni, ágakat tördelő viharban is üde illatot árasztani, mostoha jelenben is megtalálni a derüebb jövendő útját: erre segítsen meg bennünket az Isten!

Szeretnénk, ha minél színesebb csokrokat köthetnénk össze. Igyekszünk lehetőleg változatosak lenni. A mi iskolánkban nem tucat-embereket, hanem egyéniségeket igyekeznek nevelni, akiknek saját világnézetük és határozott életszemléletük van. Épen ezért nem egy mondva-csinált lapot akarunk szerkeszteni, melyben csak némelyek írhatnak. Irjatok pataki diákok, minél többen! Jussatok szóhoz a legkülönbözőbb egyéniségek! Hadd táruljon fel a pataki diákélet és diáklélek drága színpompája és egymást keresztező, vagy sértő vélemények a szeretet áldott szintézisében csituljanak testvéri kézfogássá. Mindent elmondhatunk és megírhatunk ami nem sérti meg a mi édes iskolánk két legnagyobb értékét és életelemét: keresztyénségét és magyarságát.

Szeretnénk minél határozottabban előre nézni, mert hiszünk e sok szenvedett nép jövendőjében. Oly sokan elsíratták már a multat, olyan sok bánatos könny öntözte az üszkös romokat. Olyan sok vád és feddés elhangzott önmagunk és mások ellen. Mi Istenben bízó és derüs kedvvel munkára lendülő ifjúság szavát szeretnénk hallatni e sorokon kereresztül. Körültünk folyik az újjáépítés munkája. Templomok, családi házak, munkahelyek és vasútvonalak újra rendbeesznek és új szint öltenek a szorgalmas munkáskezek nyomán. De mi látjuk az erkölcsi és szellemi romokat is, melyeket a magyar nép lelkében, de a pataki diák lelkében is, maga után hagyott a vihar. Szeretnénk túl tekinteni

a mulandó anyagvilágon. Szóljon meg az Ige, zendüljenek meg a szellem hurjai és amíg körülünk mások — miérettünk is — a mindennapi kenyérért küzdenek, mi a hit és tudás rejtett kérdéseivel viaskodva keressük és mutassuk az utat, mely a láthatóktól a láthatatlanokhoz, az anyagtól a szellemhez, a földtől az Éghez, az embertől az Istenhez vezet.

Ezekkel a gondolatokkal küldjük e lapot, kopott diákszobákba, íróasztalokra, munkából hazatérő fáradt szülők kérges kezébe, mindenkéhez, akit érdekel a pataki diák mosolygós arca és derüs lelkének reményteljes hangja. Végezetül még hadd írjuk ide azt a pár szót, amit évszázadok óta oda ír a pataki diák így év elején könyvének, füzetjének legelső lapjára: „Isten segítségével kezdem el az évet.“ Győri József

ELVÉGEZETT DOLOG...

„... Elvégezett dolog, hogy az emberek egyszer meghaljanak, azután az ítélet.“ (Zsid. 9: 27.)

A felolvasott Ige nagyon komolyan figyelmeztet a halálra. Éppen arra, amire a legkevésbé gondolunk. Elvégezett dolog, hogy az emberek egyszer meghaljanak.

1. Azt jelenti ez az Ige, hogy vándorok, zarándokok vagyunk ebben a világban. Jöttünk és mennünk kell. Hiába szorítjuk görcsösen kezünkbe azokat a kincseket, amelyekre egész életünket feltettük, itt kell hagyni, mert jöttünk és mennünk kell. Most még kacagsz, egyszer megfagy arcomon a mosoly. Most még erősnek mondd magad és dacolsz az Istennel, holnap meglankad az erős kéz, nem dobog a szív, jöttél és menned kell.

Elvégezett dolog. Nincs fellebbezés. Hiába akarnád meghosszabítani életed nem lehet. Ott lehet ágyad mellett a szülői vagy hitvesi szeretet, amelyik inkább vállalná a halált, csak te életbe maradj: nem lehet, mert elvégezett dolog, hogy az emberek egyszer meghaljanak. Álhat melletted az orvosi tudomány, akkor is szól az Ige: elvégezett dolog... Igen a halál kikerülhetetlen. És az a félelmetes benne, hogy nem jelenti be jövetelét. Hiába hivatkozom arra, hogy ifjú vagyok. Még élni szeretnék. Menj oda, ahol várnak. Hiába, mert elvégezett dolog, hogy az emberek egyszer meghaljanak.

Azt is hangsúlyozza az Ige, hogy egyszer. Ez a földi élet egyszeri. Nincs két életed. Ha ezt a földi életet elrontod, nincs rá hatalom, hogy újra kezdjed. A gazdag, akiről Jézus példázatot mondott, a pokolban felemelte szeméit és szeretett volna változtatni a dolgokon, de késő volt. Azért veszélyes dolog mindig halogatni az Istenhez való közeledést, mert az Isten világában mindennek rendelt ideje van. Felrázni és siettetni akar az Ige. Addig még nem késő. Ezer esztendő annyi Előtte, mint a tegnapi nap, amely elmúlt és mint egy órájárás idő éjjel. Bizony elmúlik minden mi napunk az Isten bosszúállása miatt. (90. zsoltár.) Igen, ez az élet egyszeri, egyetlen ajándéka az Istennek.

2. Ma még drága lehetőségek tárulnak fel előtted. Ma még jóvá teheted elrontott életed, de holnap: kicsoda biztosít felőle? Menj hát a megkezdett úton és tagadd az Istent, egyszer magadra maradsz és nem lesz, aki segítsen rajtad. Menj a megkezdett úton, amíg bírja a tested, egyszer majd te is így kiáltasz: vétkeztem mint Júdás, de akkor már késő lesz. Menj, de gondold meg minden lépésed, mert elvégezett dolog, hogy az emberek egyszer meghaljanak, azután az ítélet.

Igen, azután az ítélet. Nem a halál az utolsó sorompó. Amilyen valóság a halál, olyan bizonyos az ítélet. Nemcsak halál van, hanem a halál után ítélet is. Ezen a földön nagyszerűen leplezhetem bűneimet. Mondhatnak nagyak és csodálhatnak. A halál után lehullik az álarc. Isten nem hagyja a bűnt büntetés nélkül. Az is nyilvánvaló Isten Igéjéből, hogy az ítélet ketté választja az embereket. Jobb és balkéz felé. Nincs középút. Az ítélet: vagy kárhozat, vagy üdvösség. Vagy örök élet, vagy örök halál.

Jézus Krisztus azért halt meg a kereszten, azért szegezte oda a keresztre az ellenünk szóló vádat, hogy tökéletes áldozatával eltörölje a bűnnek hatalmát és átvezessen a halálból az örök életre. Nekünk ez a dolgunk: hinni és engedelmeskedni. Elfogadni a Krisztusban nyert életet, hogy boldogan törjön elő szívéünkől az ének: érzem, hogy az örök élet, már e földön az enyém lett. Ámen.

Végh Ernő V. é. th.

HAZUGSÁGGAL...

Emökére vártam. Minden nap megtesszük ezt a sétát és elbeszélgetünk erről, arról, ami a lelkünkbe kavarog fiatalos, rakoncátlan életkedvvel. Ő mindig mosolyog, mintha az örök tavasz ragyogna benne. A szomorúságomat mindig az ő nevető arca oldja fel. Szereti a boldogságot, mint minden hozzá hasonló kislány; úgy gondolkozik és érez, mint aki még soha sem gondolt arra, hogy nem csak tavasz van, hanem eljön az ősz is. Vagy talán még annyira fanatikus — gondoltam magamban, — hogy nem érdekli más, csak a virág, a nevetés, a boldog odaadás. Milyen más világ, menyívvel szebb élet: hinni, erősen hinni a zöld levelek, kinyílt bimbók, virágzó ember-életek élő valóságában.

Tavasszal én is hittem ebben. Valami megmagyarázhatatlan nyugtalanság ült a szívemen, üzött a vágy és hívogatott a kinyílt virág, várt a kacagó, nyári hold és Emőke. Érdekes, az emberek sohasem tudnak hinni a mámor boldogságában, hogy valahol, messze gyanútlanul meghúzódik a valóság s hideg pontossággal várja, hogy eljőjön az ő ideje is. Minden percük más élményre vágyik, nincs áttekintésük az élet fölött: boldogok akarnak lenni mindig s ha csalódnak, nem tudnak hinni, csak tehetlenségükben sírva verik az öklüket. Emőke más. Ő fanatikusán hisz: a megtestesült másokért való odaadás, örök jókedv. Emőke gyerek. Azért szeretem. Minden ilyen fiatal, kis bimbót sajnálok, hogy egyszer, mint én, rá fog jönni, hogy illuziókban élt. A valóság más: egy, két kellemetlen ember, gyilkos robot, megnemértés, érvényesülési harc, s egyszer le kell mondani az életről. Olyan egyszerűen, mint amikor lemond az ember az ebédjéről a hadifoglyok javára. Az élet elvárja, hogy örömmel hagyjuk el, csak nekünk fáj, hogy el kell menni. S az a tragédiája a fanatikus embereknek, hogy nem tudnak megnyugodni, ha álmukat valami feljebbvaló, erőszakos kéz megzavarja. Mit lehet ilyenkor tenni? Hazudni kell. Az életben sokat hazudunk, becsapjuk egymást és önmagunkat, hogy elviselhetőbb legyen a sorsunk.

Könnyű szívvel ültem a kispadon. Halott leveleket kergetett a szellő, az aranyló napsugár egy továtúnó boldogság emlékét lopta vissza az emberek szívébe. S az emberek? Sietve szedték lábukat, jól esett nekik a fény, a meleg, de úgy tettek, mintha nem érdekelte volna már őket. Aki tudja, hogy már nincs számára több öröm, kicsit ellenszenvvel fogadja az emlékeket. Védi önmagát: nehogy a seb újra fájjon.

Egyszer csak előtűnt a fák közül Emőke. A leveleken áttörő napfényben úgy közelgett, mint egy kis tündér. A járásában volt valami gondtalanság s ahogy az egyik bokorról leszakított egy piros falevelet, mintha azt akarta volna kifejezni: kezembe vettem egy halottat s látod, én nevetek rajta. De most nem nevetett. Kék szemében szomorúság ült, valami bántotta a lelkét.

— Miért vagy ilyen kedvetlen Emőke? Csak nincs valami baj? Na, mosolyogj egy kicsit...

A szomorúság konokul elrejtőzött a szeme mögé. A falevelet darabokra tépte a kezében. Sokáig csak a földet nézte, a száraz avart. Megéreztem, hogy most valamit megtudott ez az ártatlan kislány. Hirtelen arra gonnoltam, hogy milyen jó is, aki az életet csak jó ismerősként ismeri, akinek csak futólag vidáman köszönünk, de nem kerülünk vele belső barátságba, jó komaságba, mert az mindig felruház bennünket kötelezettségekkel. Az igaz, hogy örömmel, de csalódással is. Az élet színészeket nevel az emberekből. Milyen szerencsétlenek az őszinte emberek.

Aztán mégis felemelte a fejét s akadozva beszélt, mintha valami titkot vagy ijesztő hírt mondana:

— Ma egész nap... az ősről gondolkoztam... Múskor... más őszön... soha nem gondoltam ilyenekre... de ez... ez az ősz most, mintha egy kérdőjel lenne előttem... Tudod... a gondolat... a levelek halála furcsa érzést keltett bennem. Soha még nem éreztem ezt, csak most délután, amikor a kertben olvastam. Ráhullt a könyvemre egy levél... Hirtelen arra gondoltam, mit keres ez itt, minek jött ide és szinte hallottam a feleletét: ez a sorsom... Eszembe jutott, hogy tavasszal milyen szép lehetett vagy amikor rügy volt: hogy várta, hogy a napsugár csókja kibontsa s most le kell hullania... Szerettem volna elfelejteni... lesepertem a könyvemről... és... és hiába nem tudok szabadulni a gondolattól, hogy akkor miért vágyott megszületni?

Igen, ezt kérdeztem én is egy őszi napon magamtól. De nekem nem felelt senki s ez még jobban fájt. Láttam Emőke elgondolkozó kék szemét, amint feleletre vár. Mit mondjak, hiszen ez a valóság. Olyan igazság ez, amit nem lehet kikerülni: egyszer mindenki rájön. De mégsem szabad hagynom, hogy ebben a hitben éljen, mert akkor ő is, mint az emberek elveszti a hitét. Hazudni kezdtem:

— Nem szabad ilyen fiatalon gondolkozni az elmúláson. Úgy kell felfogni a dolgot, hogy minden csak azért múlik el, hogy új szülessen helyébe és nem azért él, hogy meghaljon. Az ősz, a szabad, időtlen természetnek csak egy hangulata, olyan, mint a tavasz, vagy a nyár. Éppen úgy változnak, mint az ember hangulata. Mi lenne, ha mindenki csak boldog lenne? A boldogság egy kicsit elvakítja az embereket. Kell az ősz, hogy tanítsa a nyári boldogság lángoló vakságában heverőket, hogy van elmúlás is.

— De érdemes-e boldognak lenni, ha ott lappang a tudat mindig bennünk, hogy szomorú valóság tárja felénk karját? Mi a célja az életünknek? Van-e értelme, hogy zöldül a levél, élettől dúzzad s aztán meghal?

— Én nem hiszek a halálban Emőke. Elhiszed-e, hogy nincs halál, csak változás van! A változás pedig újakat ad, új életeket teremt az újabb változásra. Így folyik az élet ósidóktól kezdve és az örök, végtelen Messze az Omega. Az élet örök önfeláldozás. Boldog az, aki tud áldozni a másikért, az újért. Ezért szép a falevél halála.

— Talán igazad van. Mindent a kellemes oldaláról kell nézni, akkor könnyebb lesz az életünk. Igaz, hogy az elsárgult levél nyomán új levél fakad, de ez már nem olyan, mint a régi volt. Más, mert megváltozott. És így van ez mindenütt. Valamit mindig elvesztünk és amit helyette kapunk, az valami új és idegen, nem az, ami az első volt. Mindig búcsuzunk valamitől...

— A búcsú nem jelent elszakadást. Minden elrohant perctől magunkkal viszünk egy emléket, ami reménységben ringat és megnyugtat. És ne felejtőd el, mi nem állíthatjuk meg az örökké folyó Időt, csak azért, mert sajnáljuk azt, ami továtúnik. Az életet úgy kell fogadni, ahogyan van! Magabiztosan át kell nézni rajta, mint aki tudja, hogy csupán játék az egész. A játékba pedig bele kell élni magunkat: az életet jókedvvel, nevetve kell játszani...

Már újra mosolygott... Mint a kisgyerek, ha mesét mondanak neki, elfelejti, amit még az előbb kötekedve akart. Emőke is átadta magát a gondtalan nevetésnek. Újra a friss, jókedvű lélek tükröződött szép kék szemében...

Mikor elment, sokáig álltam a hulló falevelek között... figyeltem gondtalan járását, amíg egy saroknál befordult egy mellékutcaiba.

Csodás kék volt az ég, jólesett a napfény. Szellő-gyerekek kapaszkodtak a hajamba és cibálták, játszadoztak. Örültem, hogy boldoggá tettem Emőkét. Visszaadtam gyermekes, tiszta hitét...

De hazugsággal! S ez nagyon fájt...

— új —

TEMETÉS

Te voltál az első, tiszta álmom.
Te vagy most a legkedvesebb emlék
S ha majd egyszer két szemem bezárom,
Jajj, de boldog, nyugodt halott lennék,

Ha te állnál könnyet ejtve értem
Szegény, fáradt, szomorú fejemenél...
Akkor tudnám: nem hiába éltem,
Mert szerettelek s te is szeretted!

Milyen szép lenne az a temetés:
Lassan haladna a bús menet és
felszárnyalna a szomorú zsoldár...

Én pihennék... bús szívemben béke
S egy nagy titok mélyen belevésve:
szeretted — s a szívem álma voltál.

— hajó —

ESTE FELÉ

*Mint nyomasztó, nagy út végén
Leroskad a csendes vándor,
Úgy bukik le az ég szélén
A fáradt Nap lenyugváskor.*

*Elhaló Nap sugarába
Felszárudnak izzadt arcok.
Elülnek egy éjszakára
Nehéz munkák, szilaj harcok.*

*Amíg ott kinn, az udvaron
Óriássá nő az árnyék,
Tornác alatt, rozszant padon
Pipázgatnak nagyapámék.*

*S miközben a zajló élet
Elpihen az esti lájon,
Szébb világba ringat minket
Pihenítő édes álmom.*

Győri József

O K T Ó B E R 3 1

Mi is történt a reformációban? Újra felfedezték a hamisítatlan igét, újra meghallották a kegyelmes és szerető Isten szavát, tömjénillat, képek és szobrok elvesztették babobás varázsukat, hogy a külsőséges és üres vallásosságot felválthassa a lélek által megtalált Isten igazságban és lélekben való imádása. A reformátorok nem vállalkozók voltak, csupán esz-közök az örökkévaló Isten kezében. Nem az ember reformált és reformál, hanem az Isten, aki üreskalászt termő sivár századok után nagy kegyelme által áldott lelki esőt, homályos lidércfény helyett az Ige tiszta fényét szórja a lelkekbe, hogy szunnyadó, vagy eltorzult erőket indítson ígéretes fejlődésnek.

A Lutheri reformációnak sarokpontja az üdvösség kérdése. Szerinte az üdvösség alapja nem a külső, gépies vallásosságban, nem is az egyház tanításainak szolgálai elfogadásában, hanem az Igében gyökerező, öntudatos és komoly egyéni hitben van. Kálvin még tovább ment: hitünknek is mintahogy egész életünknek alapja és lehetősége az Isten szabad kegyelme. Azért élünk e világon, hogy az Isten dicsőségét szolgáljuk és hirdessük, nemcsak a hűvös templomfalak között, hanem az emberi élet minden területén. Így lett a reformáció nemcsak elszigetelt vallási jelenség, hanem újjászülője és ihletője a tudományos, művészeti, politikai és gazdasági életnek, vagyis magának az Újkornak.

A reformoknak és újításoknak lázas korszakában talán ott van a bajok gyökere, hogy megreformáltatásunknak ezt az egzisztenciális szükségességét nem látjuk teljesen. Az ember a bűn miatt a maga egészében van megromolva. Ez a megromlott ember csinál aztán átkos politikát, álművészetet, szerencsétlen társadalmat és modern tudományt, mely halált lehel. Istentől elfordult ember minden ösvényen a halál, a pusztulás felé fut.

Mi hisszük és valljuk, hogy ma is van lehetőség a megújulásra, sürgető problémák megoldására, de azt is valljuk, hogy minden újításban annyi az igazi érték, amennyiben Istenre tekintő emberek végzik azt, akik munkájuk által az Isten dicsőségét igyekeznek tükrözni az élet minden területén.

Kovács József I. é. th.

Személyi változások.

A theológián fog tanítani ez évben dr. Kócz Sándor egyetemi m. tanár óraadó tanári minőségben. Szolgálatára Isten áldását kérjük. — **A tanítóképzõben** új tanárok: Varga István és Sípos György, fogságból hazatértek; Ecsedi Lajos és Kõdõbõcz József. — **A gimnáziumban** Tarczay Árpád 9 évi igazgatói működése után lemondott hivataláról. Hálával gondolunk vissza a nehéz idõkben végzett önzetlen és értékes munkájára. Utódjául a köziskolai szék Szabó Gyula angol int. igaz-

gatót választotta meg, az õ utódja pedig dr. Maller Sándor gimn. tanár lett. A nyugalmába vonult Bálint József rajztanár helyét Nagy Dezsõ foglalta el. Fogságból hazatért Sípos Zoltán helyettes zenetanár, akinek friss házasesetéhez szívbõl gratulálunk. Erdõdy László tanszékét Egry Gabriella h. tanár tölti be. — **Taraba Vilmost** hívták meg a kertészeti- és szõlészeti középiskola igazgatójának. Munkájára Isten áldását kérjük. A közismereti tárgyakat a gimn. tanárok tanítják.

Mit tapasztaltam a lelkeszi továbbképzőn?

Szeptember 16–26 között tartotta meg a tiszáninneni református egyházkerület az első lelkeszi továbbképző tanfolyamot. Erről a Sárospataki Református Lapok van hivatva bővebben írni, itt csak egy teológus mondja el pár szóban, mit jelentett az ő számára a tanfolyam, melyen a 35–40 lelkesz résztvevővel együtt az ugyanilyen számú teológus ifjúság is résztvett.

Először is azt tapasztaltam, hogy szükség volt és szükség lesz ilyen tanfolyamra. Mint találoán megjegyezte Nagy Barna igazgató úr, szükség van a hadgyakorlatokra, a fegyverek áttisztítására az egyház életében is. De nagy szükség van a közös beszámolókra, eszmecserék ilyen sorozatára, mint ahogy az itt történt. Ilyen sokrétűen és szélesen még nem tárult fel előttünk egyszer-egyszer a reánkivárho munkamező, mint ezen a tanfolyamon, különösen esténként az egyes gyülekezetekre vonatkozó beszámolóknak. Rádöbentem, hogy mennyire fontos az, hogy minél mélyebb hittel és minél alaposabb tudományos felkészültséggel kerüljünk ki a teológiáról, mennyire fontos az, hogy a lelkipásztori pálya ne kenyér- és pozíció kérdés legyen elsősorban számunkra, hanem Isten dicsőségének és lelkek megmentésének alázatos szolgálata. Öröm volt annak megtapasztalása, hogy a közös együttlél, a közös imádkozás megérezlette hatását az ellentétes vélemények békés összesimulása által is. Azonban mintha a felsőbb határozatok és törvények végrehajtásában túl nagy lenne a szabadosság a lelkipásztorok között. Mi, jövődő lelkipásztorok mégis csak olyan zsinatpresbitéri alkotmányú református egyházba szeretnénk belenőni, amelyben a zsinat által hozott törvények és határozatok végrehajtása nem az egyes végrehajtó szervek hangulatától függ, hanem ahol az ige fegyelme alatt mindenek ékesen és szép renddel folytak.

Mindent összevéve: Hálat adunk Istennek, hogy részünk lehetett ebben a mozzanatban és hisszük, áldott — munkában. Jó reménységgel tekintünk a kezdeményezés folytatása felé.
Nagy László IV. é. theol.

KÖLTŐ SZÜLETETT Irtta: YVETTE HERVEY

Költő született. De ne gondoljátok, hogy szárnyas Pegazuson jött a földre. Csak egy közönséges hölcsőben fekvő kisbaba volt. Olyan éjszaka született, amikor csodák történnek, amikor minden élni kezd. Az ablakon keresztül az ég egy kis sötét foltja látszott. Csak úgy szikráztak benne a csillagok. Odakünn a szél susogott sejtelmesen a fák között. Az ablak nyitva volt s az éjszaka beküldte rajta üdítő illatát. A ház mögött, a mezőn, ezer meg ezer tücsök játszott a titokzatos tücsök-muzsikáját.

A Baba felébredt és figyelni kezdte a csillagokat, amik lemosolyogtak az égből. Amint figyelt, az egyik csillag hitelen megnőtt. Láta, hogy a csillag közeledik. Leérve, váratlanul letelepedett az ablakpárkányra s pirinyó lábait el kezdte himbálni. A Csillag először tátott szájjal ástozott, majd a Baba egy vékony hangot hallott, olyat, mint a csengetyűszó:

„Szervusz William. Hogy vagy?”

„Köszönöm. nagyon jól vagyok.” felelte a Gyerek.

„Látom” nevetett a Csillag. „Egy cseppet sem ártott neked a hosszú út. De, William, úgy-e nem fogod elfelejteni azokat a régi játékokat ott, Álomországban? Emlékszel még arra, amikor együtt hancuroztunk a csillag-mezőkön?”

„Igen, emlékszem,” motyogta ámulva a Gyerek.

„És emlékszel arra, amikor összebeszéltünk és kisurrantunk az égboltra? És az emberek azt mondták ránk: „Nini, két hulló csillag. Emlékszel William?”

„Igen, igen emlékszem” újjongott fel a Gyerek és kacagott a boldog visszaemlékezésben.

A kis Csillag arca hirtelen nagyon fontoskodóra változott. Leesúszott az ablakpárkányról és leült a Gyerek takarójára, maga alá húzva lábait. Williamra nézett pislogó szemével.

„William” mondta „neked örökké emlékezned kell azokra a játékokra, amiket együtt csináltunk.”

A Gyerek hirtelen felült. „Csillag“ mondta, „megigérem, hogy sohasem fogom elfelejteni.“ Odanyújtotta kezét a Csillagnak. Az megfogta és úgy megrázta, ahogy csak bírta. Oly hevesen rázta, hogy amikor a Gyerek hirtelen elengedte, hanyatvágódott. De nem ütötte meg magát nagyon, s mindkettőjüket megrázta a zajos, boldog kacagás.

Kint valami hang hallatszott. „Hallga, mi volt ez?“ A Csillag fülelni kezdett. Künnről egy tücsök gyönyörű hegedülése hallatszott be. A legszebb ciripelés, amit valaha hallottak. A Gyerek és a Csillag elragadtatott csendben figyeltek. A muzsika egyszerre elhallgatott s egy kis fekete árnyék jelent meg az ablakban. Egy tücsök volt. A mező szegény muzsikusa észrevehetően nagyon félénken viselkedett. Végigsimította csápjait és idegesen izgett-mozgott. Végül beszélni kezdett.

„En... én azt gondolom, hogy mi... szóval... láthatjátok...“ dadogta. Aztán összegyűjtve minden bátorságát, így szólt: „A te tücsök barátai küldtek engem. Emlékszel még arra, amikor együtt játszottunk veled a mezőkön? Még meg is néztél házainkat. Most arra kérnélek, hogy sohase felejtsetd el azt az időt, amit együtt töltötünk.“ Mindezt a tücsök borzalmas sietséggel ciripelte el. Látszott, hogy nagyon megkönnyebbült, hogy kibeszélhette magát.

„Persze, hogy sohasem felejtsem el“ mondta William. „Hogy felelhetném el azokat a játékokat, amiket együtt játszottunk.“

A kis fekete Tücsök ráugrott William ágyára. „Óh, William“ mondta „milyen boldog vagyok, hogy te ezt mondtad. Hiszen én csak egy szegény mezei tücsök vagyok. Cirip... Cirip“ szípigott. „De te olyan jó vagy William.“ „Jól van, jól“ szól a Gyerek jószágon. Megcirógatta a kis Tücsök fényes-fekete hátát. Tücsök úr pedig boldogan pislogott s pödörgette bajuszát.

Egyszer csak szárnyshugás hallatszott, egy csomó kis madár repült be a nyitott ablakon. Tücsök úr abban a pillanatban, ahogy meglátta a madarakat, az ágytakaró alá rohant. A madárkák nagyon biztosak voltak magukban s egy cseppet sem látszótlak szégyenlősnek. Sorra letelepedtek az ágy lábánál, szépen egy vonalban.

„Szervusz William“ üdvözölte az első, egy kis barna rigó. „Jó estét!“ ciripelte a második, egy fekete. „Hogy vagy“ csevegte a harmadik, egy kis kék cinege. Mielőtt William egy szót is szólhatott volna, mindnyájan egyszerre beszélni kezdtek.

„Hozzát jöttünk...“ kezdte az első, „hogy arra kérjünk...“ folytatta a második, „énekelj mirőlünk is...“ kiáltotta a harmadik. „Tudod-e, hogy milyen gyönyörűséggel hallgattad a mi dalainkat“ mondta az első „és hogyan lovagoltattunk téged...“ szólt közbe a második „és milyen jókat játszottunk együtt...“ ciripelte a harmadik. „Neked majd...“ csicseregte az első, „énekelned kell erről...“ dalolta a második és a harmadik. „Nagyon szépen kérünk William“ kiabálták egyszerre. Ahogy így egymás mellett ültek, kiabálva, ahogy csak a torkukon kifért, nagyon, nagyon kedvesek voltak.

Most valami kis zaj vonta magára William figyelmét. Egy ijedt fejecske jelent meg az ablak-párkányon.

„Psz!“ suttogta. „A virágok vannak itt. Tudnotok kellene, hogy túl szégyenlősnek s nem jönnek be, ha ily nagy zajt csináltak.“

A madarak félbeszakították csicseregésüket. Csend berult a szobára. A pici arcocskák egymásután emelkedtek az ablak-párkány fölé. Egy kis fejecske lila sapkával: a harang-virág; egy pici, fehér sapkás tündér: a százzszorszép; a borzas hajú búzavirág; a szelíd, fehér hóvirág, a kékszemű nefelejts kukucskáltak be az ablakon. Nagyon óvatosan felemelték fejüket és halkan besurantak a szobába. Anyyira félénkek voltak, hogy nem mertek sem beszélni, sem mozdulni, csak vártak az ijedt csendben.

„Isten hozott Tündérekék“ szólalt meg végül William. Nagyon örülök, hogy itt együtt látlak titeket“.

„Szervusz William“ mondták a tündérek szemérmesen. Körül néztek. S félénkségük mindjárt elolvadt, hny minden barátjukat ott látták a szobában, bizalmasabbak lettek. Végül a százzszorszép összegyűjtötte minden bátorságát, így szólt:

William, mi azért jöttünk, hogy megkérjünk téged, ne felejtsetd el, majd, ha felnősz. És gondold arra, amikor a réten együtt üldögéltél velünk és beszélgettél velünk.“

„Persze, hogy nem felejtlek el titeket kedves Százzszorszép.“

Egyszer csak vékony, gyenge kiabálás hallatszott odakünnről. A szobában levőket láthatóan elfogta az ijedség. A következő pillanatban három manó ugrott, helyesebben gurult a szobába. Fejük felett uszott egy pehelynyi bárányfelhő. Egyenesen Williamhoz repült és rátelepedett párnájára.

„William“ szólalt meg vékony, cérnahangon, „emlékezz arra, amikor még a háta-
mon lovagoltál. És azokra a mesékre, amiket a világlátott öreg felhők meséltek idegen
országokról. Neked sohasem szabad elfelejteni ami régi játékaikat. Sohasem.“ William
megsimogatta a puha felhőt és megrázta a fejét.

„Nem, sohasem fogom elfelejteni.“ ígérte meg.

Most valaki emelgetni kezdte ágytakaróját. „Mit csináltak“ tiltakozott. Tiltakozá-
sát a nevetés zaja nyelte el. A három manó bújt ki az ágy alól. „William“ kiabálták
„neked erről is kell írnod.“ Egyikük letelepedett az ágy oldalára:

Egy éjjel, amikor feküdtem az ágyban,

Tudtam,

Hogy valami különös történt velem...

...és ezzel megcsipte az egyik madárka farkát. A madár ijedt fájdalommal sikolt-
tott fel és a három madár felrebbent a levegőbe. A kis manó megkapta az első madár
lábát, amint felrepült és nem hagyta elillani. A madár türelmetlenül megtaszította,
meg akarva szabadulni a nemszívesenlátott tehertől. A manó nevetve sikoltott fel és
és átugrott egy másik madár lábára — úgy repülve a levegőben, mint egy akrobata —
ahol még egyre tartott kiabálása:

„Te pimasz, te pimasz, te pimasz. Meg ne próbálj lerázni.“

A második madár kifáradt a pimaszkodó kis szerencsétlenség cipelésében és
letaszította egyik szárnyával. Am a manó nagy okosan átlendült a harmadik madár
lábára, amelyik nem tudta, hogy mérges legyen-e vagy nevéssen. Keresztül-kasul röp-
kődött vele a szobában, hol hirtelen lebukott, hol meg gyorsan felzökkent és vett egy
olyan éles fordulatot, hogy a kis testecske úgy himbálódzott, mint egy eszeveszett inga.

„Azért is pimasz madarak vagytok, pimaszok, pimaszok“ sikoltozott a repülésben
gyönyörködve.

Végül is a madár kifáradt, s ledobta William ágyára. Abban a pillanatban, amint
szilárd talajt érzett a talpa alatt, máris újabb csinyen törte a fejét. Megcsiklandozta
William talpát, lekapta egyik társa sapkáját s nevetve esett az ágyra. A másik manó
lerántotta s a következő pillanatban mind a hárman a padlón hemperegtek.

Akkor hirtelen sötét lett. Hideg szél rázta meg az öreg fákat. A manók abba-
hagyták a verekedést és figyelni kezdtek. S egy nagy fekete felleget pillantottak meg
leereszkedni az égből.

„Valami félelmetes dolog közeledik. Bújjatok el! Bújjatok el!“ kiabálták a kis
manók. Ők is eltűntek az ágy alatt. Tücsök úr, aki békésen üldögélt a takarón, és
nélkül ugrott a párna alá. A madarak a függöny mögé bújtak. A felhőske fele is
elvolt rejtve az ágytakaró alatt. Csak a tündérek nem féltek. Ők tudták, hogy ki jön.
Ott álltak William ágya mellett, barátaik gyors elpárolgásán mosolygva. Ekkor a nagy
felhő elérte a házat és néhány lányira megállt az ablaktól. Az Erdők Királya lépett
ki belőle. Magas, barna ember volt, napégette vonásokkal. Válláról egy sötét felhő-
dárab csüngött; szeme különös fényben égett; fejét zöld levél-koszorú koronázta. Most
ott állt a szoba közepén.

„William“ szólalt meg „az erdő népének üdvözlését hoztam. Barátaid kértek
engem és én *parancsolom*, hogy írjal róluink majd, ha felnősz. Ígérd meg William, hogy
megteszed.“ És William megígérte.

„Köszönöm“ mondotta a Király. „És én is megígértem, hogy mi mindig segítünk
neked, ha szükséged lesz segítségünkre. Most pedig gyerünk tündérek és manók, haza-
vizslek titeket. Isten veled William,“ mondta, amint a kis állatok és manók előmászta
rejtekhelyükről. Mindegyikőjüket karjára ültette. A kis bárányfelhő, meg a madarak
lassú repüléssel utána indultak. Csak Tücsök úr maradt ülve William ágyában. Elha-
tározta, hogy ott marad. Az Erdők Királya elhelyezkedett a felhőben, keblére ölelte a
tündéreket és manókat, vállára ültette a madarakat. A csillag keresztül ragyogott a
levélkoronán, amely a fejét övezte.

„Isten veled William“ kiáltott a Király mégegyszer. A felleg megfordult és elszá-
guldott egy forgószéllal.

William felnőtt. És nem felejtette el ígérését. Irt a vidám játékokról, amiket együtt
játszott barátaival. Az emberek költőnek nevezték s azt kérdezték egymástól:

„Hogy a csudába tud kitalálni ily hihetetlen dolgokat?“

Pedig ő csak emlékezett.

Angolból fordította: Juhász László VIII.a. o. t.

Egy öreg diák néhány szava

Az új évfolyamot kezdő Ifjúsági Közlöny lapjain szeretnénk pár szóban életjelt adni magunkról mi is, akik tavasz óta a tanító-képzőben megnyitolt dolgozók iskolájának vagyunk növendékei.

Minket főképen anyagi viszonyok akadályoztak abban, hogy annak idején a négy középiskola után tovább tanulhassunk. Többek közülünk, mint kezdő kistisztviselők éveket töltöttünk különböző munkahelyeken. Nagyon sokszor elfásuló lemondással tekintettünk azokra, akik tőlünk esetleg csak annyival voltak különbek, hogy anyagiakban jobban bővültek és ezáltal az iskolás egész sorát végezhették el. Ez év tavaszán megkaptuk az elégtételt: megnyitott a dolgozók iskolája. A megkezdett munkát felválthatta a tanulás. Később néhányan kihajtottak közülünk, de akik itt maradtunk, egy cseppet sem érezzük magunkat öregnek a tanulásra. Vágyunk, szeretünk tanulni és úgy érezzük, hogy ez a lélekből fakadó friss tanulásvágy sokkal többre képesít, mint egy tanulni nem szerető fiatalabbat a külső biztatás. Az pedig éppenséggel szerencse számunkra, hogy mint felnőttek, élettapasztalatokkal meggazdagodva kezdhettük meg tanulásunkat. A munkakedvünk még fiatal és töretlen, az értelmünk már csiszolt és higgadt, ezért hisszük, hogy munkánkban megsegíti az Isten.

Vaskó Ferenc II. é. tj.

Főiskolás konferencia Tahiban

A magyar evangéliumi keresztyén diákszövetség rendezésében július 7–13-ig Tahiban főiskolás konferencián vettünk részt. A konferencia címe és témája: „Ifjak látása — öregek álma.“ A vezérgondolat az volt, hogy a jövőt az ifjúság látásai formálják. Amit az ifjúság vállal a jelenből, az nem lesz a múlté. Ez a jövő megragadásának az egyetlen reális lehetősége.

Az előadók közül Bereczky A., Muraközy Gy., Karácsony S., Lükő G. nevét emlíjük meg. Résztvevők 60-an lehettünk az ország különböző részéből, főiskoláiból lányok és fiúk.

Az eltöltött két hét alatt nemcsak a konferencia hosszú vitákban folytatódó előadásai töltötték ki a napokat, hanem a délutáni fürdés, hegymászás, váci, visegrádi kirándulás és az esteli táborfűz vidám, népdalos, kedves órái.

A Duna mellett fekvő, hegyekkel körülvett tahi tábor természeti szépsége is kell, hogy vonzzon minden évben, minden evangéliumi lelkületű főiskolás diákot, hogy legalább ott egymást megismerjük és egyakarattal egymásra találjunk a ránk váró problémák feletti közös vívódásban.

Szűcs Endre III. é. th.

A hallgatók és tanulók létszáma: teológián 47, gimnáziumban 385, általános iskolában 350, tanítóképzőben 207, dolgozók iskolájában 15, kertészeti iskolában 25, összesen 1029.

A SZERKESZTŐ ÜZENETEI:

Félreértések elkerülése végett közöljük, hogy Főiskolánk leánytanulóit ez évben is szeretettel fogadjuk az Ifjúsági Közlöny munkatársai között. Semmi akadályja nincs annak, hogy a lányok is írjanak egy-egy cikket, sőt éppenséggel szükséges, hogy közbe-közbe ez a színe is megcsillanjon a pataki diákéletnek.

Diákhumor-rovatunkat helyszűke miatt nem nyithattuk meg most, bár az anyag összegyűlt hozzá. Jövő számunkban gondunk lesz reá.

Lapzártá minden hónap 5-én.

HIREINK

A mult évi évváró ünnepély június 29-én volt. Dr. Urbán Barnabás közigazgató úr évváró beszédét főiskolánk évkönyve is közölte. Az évvárón osztották ki a British Council 2000 Ft-os adományát, szorgalmas angol ágazatbeli diákok részére. Számos más diák is részesült könyv és pénzjutalomban.

Mi történt a nyáron. A nyár közepén háromhetes szabadművelési akadémiát rendezett a főiskola. Főképpen pedagógusok vettek részt rajta. Többek között előadást tartottak, Farkas Ferenc mű- és zeneszerző, Török Erzsébet énekművésznő. A várkerti jólsikerült táborfüzetek a városi nagyközönség is örömmel látogatta. — Az angol nyelvtanárok tanfolyamán 70-en vettek részt. Ilyen tanfolyamot, eddig csak egyetemi városban tartottak. Itt is meglátszik, hogy jó reménnyel tekintenek Patak felé. — Egyhetes ének-szaktanfolyam is volt augusztusban, valamint szabadművelődési ügyvezető-képző tanfolyam. Különös elismerés illeti meg dr. Szabó Ernő főisk. ének- és zenetanár urat, aki fáradhatatlan szorgalommal munkálkodik a zenekultúra fejlesztésén.

Az évvnyitó ünnepély főiskolánkban szeptember 7-én volt. Nagyon értékes volt dr. Urbán Barnabás közigazgató úr évvnyitó beszéde és Héthy Lajos gimn. tanár székfoglaló előadása a következő címmel: „Robin Hood és az angolszász nép.” Az évvnyitón részt vett Takács Ferenc f. m. államtitkár és a földművelésügyi minisztérium több fő-tisztviselője. A tanítás szept. 8-án kezdődött.

Leányinternátus a várban nyílt meg 27 növendékkel. Hisszük, hogy benne egy majdan kifejlődő nőnevelő intézet előfutárját köszönhetjük.

Éveleji vizsgák a teológia akadémián. Szeptemberben minősítő vizsgát tett 10, alapvizsgát 3 teológus. Első lelkészképesítő vizsgát 5-en, második lelkészképesítő vizsgát szintén 5-en tették le. Isten áldását kérjük további tanulásukra, illetve szolgálatukra.

Enyedi Andor püspök úr is meglátogatta főiskolánkat pár napra. Szeptember 25-én bicliaórákat tartott a főisk. tanárok és külön az egyéb alkalmazottak részére. 26-án ő bocsátotta ki az új segédlelkészeket.

A Hope College újabb jelét adta szeretetének a nyár folyamán küldött ruhaadománnyal, amit ezuton is hálásan köszöntünk.

Néprajzi napokat rendezett a falusze-minárium szept. 28-án. A műsort gazdaggá tették: a Bodnár István hagyatékának kiállítás és híres vendéglőadók szereplése.

A MÁV symphonikus zenekar értékes hangversenyt adott a Mudrány-teremben okt. 5-én. Páratlan élmény volt ez a pataki közönség és diákság számára.

Október 6-át ez évben is megünnepeltük. Az ünnepi beszédet dr. Gulyás József egyetemi m. tanár mondotta az imateremben tartott ünnepélyen. Utána az ifjúság megkoszoruzta Kazinczy Lajos szobrát.

Olimpiai nap is volt okt. 6-án a főiskola keretében, melyen olimpiai és országos bajnokok is szerepeltek.

A hittanhallgatók együletének tisztikara: Elnök Végh Ernő V. é. hh., titkár Győri József IV. é. hh., pénztáros Szűcs Endre III. é. hh., jegyző Bárdos Zoltán II. é. hh.

A gimnáziumi Erdélyi János önképzőkör tisztikara: Elnök Juhász László VIII. gimn. t., titkár Hajdu József VIII. gimn. t., jegyző Jakab István VII. gimn. t., pénztáros Szendrei István VIII. gimn. t., könyvtáros Hornyai László VIII. gimn. t., háznagy Kéri István VIII. gimn. tanuló.

A tanítóképzősök önképzőkörének tisztikara: Elnök Szarka László, titkár Demján János, jegyző Elek Gyula, könyvtáros Kiss Béla, pénztáros Kissgergely Béla, háznagy Gédra Ferenc.

Szabó Lőrinc látogatta meg iskolánkat október 12-én. Délelőtt az Erdélyi János önképzőkör díszgyűlésén — az imateremben — tartott előadást költészeti szellemi fejlődéséről. Délután a Fáy András irodalmi társaság rendezésében legujabban megjelent kötetét ismertette.